

POSTANOWIENIE

27 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 27 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.G.
przeciwko gminie Liniewo
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J. G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 7 marca 2022 r., I AGa 210/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 22 czerwca 2021 r. wydanego w sprawie o zapłatę na kanwie umowy o roboty budowlane.

Powód wniósł skargę kasacyjną na powyższe rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

W odpowiedzi pozwana podniosła, że skarga kasacyjna nie zasługuje na przyjęcie do rozpoznania, zaś w razie przyjęcia jej do rozpoznania pozwana wniosła o oddalenie skargi oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierza do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane te funkcje, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Powołanie się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania przez stronę skarżącą, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania, w drodze stosownego jurydycznego wyводу, na czym owe wątpliwości polegają, a także że mają one poważny oraz rzeczywisty charakter, a ich rozstrzygnięcie wiąże się z rozpatrywaną sprawą i jest istotne z punktu widzenia wyniku postępowania (zob. np. postanowienia SN: z 28 lipca 2023 r., I CSK 3899/22; z 30 czerwca 2023 r., I CSK 3515/22). Nie ma zatem podstaw dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na rozbieżności interpretacyjne, które nie są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego, które mają występować na tle wykładni art. 162 k.p.c., zaś stosowny problem uzasadniany jest twierdzeniem, że Sąd Apelacyjny bezzasadnie zanegował skuteczność zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 205¹² § 2 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 i 2, art. 308 i art. 248 § 1 k.p.c. przez stwierdzenie, że na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego skarżący wadliwie sformułował zastrzeżenie do protokołu w związku z oddaleniem wniosku dowodowego z nagrań. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – wbrew odmiennej sugestii zawartej w skardze kasacyjnej – wynika, iż Sąd Apelacyjny odniósł się merytorycznie do zarzutu apelacji opartego na naruszeniu wskazanych przepisów. Za zasadne

uznano stanowisko Sądu Okręgowego co do oddalenia wniosku dowodowego powoda dotyczącego złożenia nośników z nagrań narad koordynacyjnych, gdyż – wobec konieczności zachowania formy pisemnej dla zmiany umowy między stronami – nagrania nie mogły posłużyć do wykazania, że doszło do takiej zmiany w drodze ustnych uzgodnień. Jedynie na marginesie poczynionych rozważań merytorycznych Sąd Apelacyjny zaznaczył, że stosowny zarzut nie mógł być skuteczny również z tego względu, że strona powodowa w sposób wadliwy sformułowała zastrzeżenie do protokołu, o których mowa w art. 162 k.p.c. Powyższe sprawia, że eksponowana przez skarżącego rozbieżność w stosowaniu art. 162 k.p.c. jest bezprzedmiotowa z punktu rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym nie może stanowić wystarczającej podstawy dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przemawia także jej oczywista zasadność. Wskazać należy, że wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej jest widoczna *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające zaskarżone rozstrzygnięcie (zob. postanowienie SN z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19).

Stosownych wymagań nie spełnił skarżący, powołując się na art. 18 Prawa budowlanego i wskazując, że wobec nieobecności kierownika budowy pozbawione podstaw było wypowiedzenie umowy o roboty przez stronę pozwaną w związku ze znacznym opóźnieniem w realizacji inwestycji. Dostrzec należy, że takie twierdzenie strony skarżącej – wbrew zakazowi z art. 398³ § 3 k.p.c. – stanowi niedozwoloną próbę kreowania własnych ustaleń faktycznych. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że skarżący w toku postępowania

drugoinstancyjnego nie wykazał, iż zwolnienie lekarskie, na którym przebywał kierownik budowy w okresie od 11 października do 9 listopada 2018 r., miało jakiegokolwiek przełożenie na nieterminowość wykonywania robót budowlanych objętych umową. Również twierdzenia skargi kasacyjnej nie pozwalają na taki wniosek, w szczególności wobec ustalenia Sądu Apelacyjnego, że w czasie zwolnienia lekarskiego kierownik budowy wykonywał swoje obowiązki. W konsekwencji należało przyjąć, że argumentacja przywołana przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje na oczywistą zasadność wniesionego środka zaskarżenia.

Mając na względzie powyższe argumenty, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy nie orzekał o zwrocie kosztów postępowania, gdyż sformułowany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek odniesiony został jedynie do przypadku oddalenia skargi kasacyjnej.

M.M.

[ms]